

Hana RUDOVÁ

Rožmberk jako místo paměti (Prezentace starobylosti a urozenosti rodu Buquoyů)

Bakalářská práce Historického ústavu Filozofické fakulty Jihočeské univerzity, České Budějovice 2007, 77 s. (z toho 33 s. obrazových příloh)

Bakalářská práce se snaží představit jeden z pilířů myšlenkového světa šlechty v 19. století – odkaz na tradici. Hana Rudová si jako případovou studii vybrala rodinu Buquoy a historizující přestavby hradu Rožmberk z poloviny 19. století a pokusila se sledovat vztah mezi stavebníkem a stavbou. Výběr byl šťastný i v tom, že rožmberský hrad nebyl pouhým odrazem dobové záliby v historizujících přestavbách; jeho interiéry navíc stavebníci pojali jako rodinné muzeum. Spojení s tradicí, předky a pamětí je tudíž více než zřejmé a Haně Rudové už zbývalo pouze ukázat, jak hmotná kultura hradního sídla odrážela myšlenkový svět jeho majitelů.

V úvodu bakalářské práce Rudová s přehledem shrnuje dosavadní literaturu k historizující architektuře obecně i k rožmberskému hradu či rodu Buquoy konkrétně. Snad více prostoru mohla věnovat zhodnocení i podle ní stěžejních prací Jindřicha Vybírala, se kterými ostatně i v práci mnohokrát pracuje. Přehled o badatelích, kteří se zabývají Buquoyi, by snad mohl rozšířit Olivier Chaline, ale uznávám, že jeho práce nejsou pro studentku bakalářského oboru zrovna dostupné. Za velmi dobrý také považuji přehled o pramenech, které lze k tématu využít. Bohužel některé zůstaly později v práci nevyužity, nebo na ně alespoň Hana Rudová neodkazuje (zde mám na mysli například na s. 11 zmiňované inventáře zařízení dolního hradu). Za velmi zajímavé také považuji odkazy na rožmberské rodokmeny, které se v buquoyském archivu objevily.

Ještě než se Hana Rudová věnovala přestavbám Rožmberku a úpravám jeho interiérů, přinesla krátký obecný přehled o historismu v české architektuře. Jako mnohem důležitější však vidím následující kapitolu, která se snaží představit stavebníka – Jiřího Jana Boquoye. Jeho životní osudy, náboženské smýšlení, cesty, záliby – to vše Hana Rudová oprávněně chápe jako klíč k pochopení změn, které se na Rožmberku v polovině 19. století udály. Nejsem si úplně jist, nakolik je vhodný exkurz do dětství Jiřího Jana na základě obecných informací. Tuto kapitolu pak Rudová končí charakteristikou tří vrcholů buquoyských dějin, jak je chápal Jiří Jan a jak se odrážely v rozložení pokojů na Rožmberku.

Tím si otevírá cestu k poslední, v plánu bakalářské práce určitě zamýšlené stěžejní kapitole o samotných přestavbách Rožmberku. Nejvíce prostoru věnuje uspořádání jednotlivých pokojů a jejich vybavení, přičemž se vždy snaží hledat jejich odraz v chápání tradice urozenosti rodu Buquoy. Musím konstatovat, že kapitola působí spíše popisným dojmem, Hana Rudová se více mohla pustit na obtížnější pole interpretace a hledání souvislostí. Výtka musí také směřovat k často v této kapitole chybějícím odkazům na použité zdroje – není tak úplně zřejmé, kdy Hana Rudová pracuje s archivními prameny a kdy už přebírá poznatky z literatury (např. s. 22-23, 29).

Po formální stránce lze bakalářskou práci pochválit, téměř se neproviňuje proti zásadám historického řemesla ani pravidlům českého jazyka (až na výjimky v přehledu literatury a na občasné problémy s interpunkcí). Oceňuji také bohaté obrazové přílohy, snad více mohly být provázány s textem bakalářské práce. Myslím, že Hana Rudová otevřela důležité téma bádání o šlechtě v 19. století a přes některé výhrady, které jsem uvedl výše, mohu její práci hodnotit ještě stupně **výborně**.

Zlatá Koruna 20. května 2007

(PhDr. Pavel Král, Ph.D.)